

PRVNÍ ČÁST

10 důvodů, proč není ještě všechno v háji, když se ráno probudíte a zjistíte, že jste ve středním věku

1.

Už nemusíte vypadat dobře

Ve středním věku vypadáte docela dobře, i když jste dobře nikdy nevypadali. Když jste mladí, tak vzhled je to jediné, na čem opravdu záleží. Jasně, každá holka vám řekne, že hledá někoho spolehlivého, hodného a inteligentního.

V tomhle pořadí.

Možná někoho takového opravdu hledá. Ale spí s hezkými, bohatými a svalnatými muži.

V tomhle pořadí.

Lze diskutovat o pořadí na prvních dvou místech a v případě, že ve hře budou opravdu seriózní prachy, můžeme první a druhý bod prohodit.

Ale pak je tu ještě ta věc, že když máte prachy, tak vypadáte dobře. I když dobře nevypadáte. Čímž se prachy trochu podobají střednímu věku. Ale to z následujícího ještě vplyne.

Když jste teenageři, nebo je vám dvacet, případně třicet, a není vám ještě čtyřicet, tak vzhled je důležitý. Tečka.

Deset procent lidí vypadá blbě. Blbě rovná se beznadějně, nevratně a definitivně. Všichni takové lidi známe. Měli by v nás vyvolávat soucit nebo sympatie, ale ve skutečnosti z nich vyzařuje úzkost. Je to smutné, ale nedá se s tím nic dělat.

Nemusí to znamenat, že prožijí život v osamění a že kupříkladu nikdy nebudou mít sex. Někdy se dají dohromady on a ona ze zmíněných deseti procent, byť to je z hlediska kvality populace nebezpečné.

Měli bychom podporovat to, aby oškliví lidé byli úspěšní finančně a aby byli schopni atakovat partnery z jiných vzhledových percentilů. Tím se kvalita budoucí populace může zlepšit. Ovšem upřímně, když vypadáte fakt blbě, tak je těžké nejen si najít sexuálního partnera, ale i vydělat peníze.

Můžete peníze zdědit, ale je otázka, zda je v takovém případě vaši předci raději nedají na bohudobé účely.

Takže to bychom měli ty ošklivé.

Osmdesát procent populace vypadá jakž takž. Jak by řekli Angličané, jejich vzhled je „managable“. Prostě se s tím dá něco dělat. Víme co. Ženy si ráno namalují nový obličej. Muži se umyjí. Dáme se do gala, jak se říká.

I lidem s průměrným vzhledem pomůžou peníze. A v tomhle případě jich nemusí být ani tolik. V dolních deseti procentech mají šanci dolaroví miliardáři, v osmdesáti procentech širšího průměru zabodují „pouze“ dolaroví milionáři, a někdy dokonce i milionáři korunoví.

Ale pak je tu deset procent těch, co vypadají dobře. Prostě zatraceně dobře. Není třeba to nějak dál vysvětlovat. Oni to vědí, vy to víte, všichni to víme.

Jsou to lidi, u kterých poznáte, že vypadají dobře, i když jsou stejného pohlaví a vy jste heterosexuálně orientovaní. Jsou tak hezcí, že se prostě nemůžete zmýlit. Víte to.

Kolegyně mi říká: „Hele, co říkáš tomu novému klukovi v marketingu?“

Odpovídám: „Jakému klukovi?“

Ona: „No tomu hezkému!“

To mě dokáže vytočit, nemám rád, když se o jiných mužích mluví u nás v práci jako o hezkých. Ale ovládnou se, za-

vrhnu myšlenku, že kolegyni nahlásím na oddělení HR kvůli sexismu a nevhodnému chování, a říkám nechápavě: „Jakému hezkému?“

Ona, už lehce našťavaně: „No tomu s upravenými vlasy a s plnovousem. Jak nosí takové ty upnuté džíny.“

Řeknu: „Jo ty myslíš TOHOHLE?“

Ale samozřejmě celou dobu vím, koho ona myslí, a protože jsem z toho udělal takový průhledný tyjáter, tak to ví i ona.

„Ano, TOHOHLE.“

Podívá se na mě, jako kdybych mu snad záviděl, že je hezký.

A ano, je to tak. Kdyby to šlo, tak bych ho zabil. Namyšleného, hezkého a navoněného hezouna.

Na druhou stranu je i pro mě na takového člověka příjemnější pohled než na zmíněných osmdesát normálně vypadajících lidí. O deseti procentech ošklivých ani nemluvě.

Nejsem homosexuální. Říká se, že sexuální orientace není binární, že nejde o jedničky a nuly a že každý člověk je někde ve spektru mezi jedničkou a nulou. Že v každém chlapovi je větší či menší kus ženské a naopak.

Nevím, já si to nemyslím. Jsem jednička nebo nula, podle toho, jak to budete definovat, ale nemyslím si, že v sobě mám nějakou ukrytou ženskou. A jestli jo, tak je to lesba.

Ale dokážu si představit, že bych třeba takového Davida Beckhama obejmul. Nebo že bych s ním šel do sauny. A rozhodně ne proto, abych mu strkal pindíka do zadku. To mě ani na milisekundu nenapadne.

Myslím to tak, že by mě jeho nahota neurážela. Že by mi nevadila.

Vadila by mně mnohem míň, než když jdu v neděli do venkovské restaurace, třeba u nás k Haničce na kopci, a kolem mě projde cyklista. Prostě ten chlápek v cyklistickém dresu, což jsou takové lesklé, umělohmotné prezervativy navlečené na tělo.

A cyklista kolem vás projde, a vy vidíte, jak má v přiléhavých cyklistických šortkách narvaného ptáka, má ho tam napříč, aby mu nevadil při šlapání, a vy jíte hovězí polévku s knedlíčky nebo svíčkovou se šesti, cítíte se svátečně a příjemně... a on vám dvacet centimetrů od vaší hlavy pronese toho svého ptáka.

Neznám nic strašnějšího.

Naproti tomu v nahotě Davida Beckhama je antická nádhera a dokonalost. A to se týká těch deseti procent nezpochybnitelně

krásných lidí. Ať už jsou to muži, nebo ženy. Jejich krása nás ostatní přitahuje, zneklidňuje a také se nám vysmívá.

Protože si bolestně uvědomujeme, že tak jako oni nebudeme nikdy vypadat.

Do čtyřiceti tihle lidé kralují světu. Ničí nám život, jsou živoucími důkazy naší vlastní nedokonalosti a ošklivosti.

A pak se to stane.

Jak to říct jednoduše?

Když máte celý život obličej jako zadek, a po čtyřicítce se z něj stane vrásčitý zadek, není to zas takový rozdíl.

Když však vypadáte jako Beckham a najednou máte obličej jako vrásčitý zadek... to je strašný sešup dolů.

Děkujeme za to střednímu věku.

A jen pro pořádek, aby nedošlo k velké mýlce. Ano, David Beckham bude pravděpodobně i v osmdesáti, pokud se toho věku dožije, vypadat líp než devadesát procent z nás vypadalo v osmnácti.

Ale už to prostě nebude takový rozdíl.

